

ע"פ 5744/11/16 - מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה נגד אל-טרנס עבודות תשתית הנדסה ופיתוח בע"מ, רם נחשון, אלי נזרי

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 5744-11-16 מדינת ישראל נ' אל-טרנס עבודות תשתית הנדסה ופיתוח בע"מ ואח'

בפני כב' השופט יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]

כב' השופט יחיאל ליפשיץ

כב' השופטת אורית וינשטיין

מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה

המערכת

נגד

1. אל-טרנס עבודות תשתית הנדסה ופיתוח בע"מ

המשיבים

2. רם נחשון

3. אלי נזרי

פסק דין

השופטת אורית וינשטיין:

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט זאיד פאלח) מיום 19.9.2016 בתיק פלילי 30229-06-14 במסגרתו הוחלט על הימנעות מהרשעת המשיבים בעבירות לפי חוק שמירת הסביבה החופית התשס"ד-2004 (להלן - **חוק שמירת הסביבה החופית**), על הטלת פיצוי בסך ₪ 10,000 לכל אחד מהמשיבים, ועל של"צ בהיקף של 100 שעות למשיבים 2 ו-3.

כתב האישום:

1. על פי האמור בכתב האישום המתוקן, בסמוך לחודש מרץ 2011 ערכה מע"צ מכרז מס' 6/11 לביצוע עבודות לשיקום גשר באזור נחל כזיב (להלן - **הפרויקט**). הגשר ששיקומו נדרש נמצא בתחום הגן הלאומי אכזיב שהינו גן לאומי מוכרז (להלן - **הגן הלאומי**). הפרויקט כלל סלילת מקטע כביש שהתמזג לכביש 4, כולל מעבר הכביש מעל נחל כזיב (להלן - **הכביש**).
2. המשיבה 1 זכתה במכרז ובמהלך שנת 2011 החלה לבצע את העבודות במסגרת הפרויקט. משיב 2 מונה להיות מהנדס הביצוע בפרויקט ולשם כך ניתן לו ביום 17.4.2011 היתר לביצוע פעולות בשמורות טבע וגנים לאומיים שמספרו 2581/11 (להלן - **ההיתר**).
3. המשיבה 1 שכרה את שירותיו של משיב 3 לבצע עבודה, כקבלן משנה, את הקמת מערכת התאורה לאורך הכביש שנשלל ובמקטע הצמוד אליו מצפון. למשיבים 2 ו-3 הובהר כי לצורך הקמת מערכת התאורה אין לחרוג במסגרת העבודות מעבר לקו בו מוקמו עמודי התאורה (עד כשלושה מטרים מהכביש).
4. בתאריכים 20 ו-21 לספטמבר 2011 ביצע המשיב 3, באמצעות עובדים מטעמו, עבודות חפירה,

חישוב, הנחת תשתיות (צינורות חשמל) ויציקת עמודי תאורה (להלן - **העבודות להקמת תשתית תאורה**).

העבודות להקמת תשתית תאורה בוצעו מחוץ לשטח ההיתר, ולמשיבים היה ידוע כי שטח העבודה נמצא מחוץ לתחום ההיתר וחלקו בתוך הגן הלאומי.

5. כתוצאה ממעשיהם פגעו המשיבים בסביבה החופית בכך שגרמו לשינוי ניכר בשימור הסביבה החופית, וכן גרמו לשינוי ניכר במהלך ההתפתחות הטבעית.

משכך הואשמו המשיבים בפגיעה בסביבה החופית - עבירות לפי סעיפים 2, 4(א) ו-7(א)(1) לחוק שמירת הסביבה החופית. כמו כן, משיב 2 הורשע בעבירה של הפרת אחריות נושא משרה (פגיעה בסביבה החופית) - לפי סעיף 8 לחוק שמירת הסביבה החופית.

6. על פי הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים ביום 8.12.2015 - חזרו בהם המשיבים מכפירתם בעובדות כתב האישום, הודו בעובדות כתב האישום המתוקן כמתואר לעיל וביקשו את הפניית המשיבים 2 ו-3 לקבלת תסקיר שירות המבחן, אשר יתייחס גם לאפשרות אי הרשעתם. המאשימה התנגדה להפניה לשירות המבחן כמו גם לאי הרשעתם של המשיבים. בית המשפט קמא נעתר לבקשת המשיבים התיר את חזרתם מכפירתם, התיר את תיקון כתב האישום, רשם בפניו את הודאותיהם והורה לשירות המבחן להכין תסקיר בנוגע למשיבים 2 ו-3.

תסקירי שירות המבחן:

7. בתסקיר מיום 18.9.2016 בעניינו של המשיב 2 סקרה קצינת המבחן את מצבו האישי והמשפחתי, את השכלתו האקדמית והיותו נשוי ואב לשלושה ילדים. צוין כי המשיב 2 קיבל אחריות חלקית על ביצוע העבירות והשליך את ביצוען על משיב 3. קצינת המבחן התרשמה כי מדובר באדם בוגר ומגובש, נעדר הרשעות קודמות ואינו מאופיין בדפוסים עבריינים ומדובר באירוע חריג לגביו. עוד התייחסה קצינת המבחן לפגיעה התעסוקתית הפוטנציאלית באם יורשע וזאת בהיותו מהנדס העובד בחברה ציבורית הדורשת מעובדיה העדר הרשעות. קצינת המבחן המליצה על הטלת צו של"צ בהיקף 100 שעות וזאת ללא הרשעה.

8. תסקיר מיום 3.4.2016 בעניינו של משיב 3 התייחס גם הוא למצבו האישי והמשפחתי ולטרגדיות שעברו בחייו של משיב 3. עוד נכתב בתסקיר אודות עבודתו של משיב 3, שירותו הצבאי, קבלת אחריות על מעשיו, תחושת הבושה והחרטה והחיבור שלו לחומרת מעשיו ולהשלכותיהם. קצינת המבחן התרשמה כי מדובר באדם בעל יכולות קוגניטיביות וורבליות גבוהות, אשר נוטה לקיים אורח חיים תקין ונורמטיבי בדרך כלל, וכי ביצע את המעשים המיוחסים לו שלא מתוך הזדהות עם נורמות וערכים עבריינים, אלא מאי הפעלת שיקול דעת הולם.

עוד ציינה קצינת המבחן כי מדובר באדם עם רמת סיכון נמוכה להישנות עבירות דומות בעתיד והמליצה על של"צ בהיקף של 60 שעות וזאת ללא הרשעה, בשל החשש כי הרשעה עלולה לחבל בהתפתחותו במישור התעסוקתי.

גזר דינו של בית משפט קמא

9. בית המשפט קמא עמד על כך כי עבירות על חוקי איכות הסביבה פוגעות בניהול חיים תקינים, נקיים ובריאים של תושבי האזור ושל תושבי המדינה. נקבע כי המשיבים במעשיהם פגעו בזכות לחיים בסביבה

ללא מפגעים ופגעו בזכות הציבור ליהנות מתנאי סביבה הולמים ונקיים מזיהומים, כאשר מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית. בית המשפט קמא ראה לקבוע במעשיהם של המשיבים המתוארים בכתב האישום כאירוע אחד בגינו יקבע מתחם ענישה אחד.

10. אשר לשאלת הרשעתם של המשיבים, ובהסתמכו על הלכת כתב (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נב (3) 337 (21.8.1997)), סבר בית המשפט קמא כי לאור נסיבות המקרה, סוג העבירה מאפשר ויתור על ההרשעה, וכן כי הרשעה תגרום לפגיעה קונקרטיה במשיבים ולפיכך בסיכוי שיקומם. בהקשר זה צוין כי המשיבים תיקנו את אזור המפגע מיד לאחר ביצוע העבירות והתיקון בוצע לשביעות רצון רשות הטבע והגנים. המשיבים קיבלו אחריות, לא רק על מעשיהם אלא גם על מפגע שבוצע על ידי אחרים זמן רב לפני ביצוע העבודות על ידי המשיבים. בכל הנוגע לפגיעה הקונקרטיה במשיבים, סבר בית המשפט קמא כי הן המשיבה 1 והן המשיבים 2 ו-3 עובדים בעבודות ציבוריות, וגם אם אין מדובר בעבירות פליליות שיש עמן קלון, עדיין מדובר בעבירות פליליות העלולות לפגוע באפשרויות פרנסתם בעתיד ועלולות לפגוע בשוויוניות במכרזים לעומת משתתפים אחרים נעדרי עבר פלילי.

11. בבואו לגזור את דינם של המשיבים, נתן בית משפט קמא דעתו לערכים שנפגעו, לפסיקה הנוהגת, לחלקם המלא של המשיבים בביצוע העבירות, לנזק שנגרם והיה צפוי להיגרם מביצוען, ומאידך - להודאתם המידית והחיסכון בזמן השיפוטי, לנסיבות חייהם של משיבים 2 ו-3 ולעברם הנקי, וכן לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות. נקבע שאין מקום לאבחן בין שלושת המשיבים וכי יוטלו עליהם קנסות בסכומים הנעים בין 10,000 ₪ לבין 30,000 ₪ לכל אחד מהם, וכאשר מדובר באי הרשעה, אזי במקום קנסות יוטל פיצוי באותם סכומים. בית המשפט קמא, בהסתמכו על דנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ** (פורסם בנוב, 2.4.2015), הוסיף כי ניתן לנקוט בהליך של אי הרשעה גם כנגד תאגידים.

על ההחלטה להימנע מהרשעת המשיבים ועל קולת העונש - מערערת המאשימה בערעור שלפנינו.

נימוקי הערעור:

המערערת טענה בנימוקי ערעורה ובדיון לפנינו כדלקמן:

12. בית משפט קמא שגה עת החליט להימנע מהרשעת המשיבים. בהתאם להלכת **כתב**, אין בעובדה שהרשעה עלולה לגרום לפגיעה מסוימת באפשרות הפרנסה של פלוני או חברה ולהכביד עליהם במכרזים - כדי להצדיק הימנעות מהרשעה. על הפגיעה להיות חמורה, מוחשית וקונקרטיה, כאשר הנטל להוכיחה רובץ על הנאשם.

13. המשיבים לא הוכיחו פגיעה מהסוג האמור, ויש ליתן את הדעת לכך שהמשיב 2, כעולה מהתסקיר בעניינו, נטל אחריות חלקית בלבד והטיל אותה על המשיב 3, וזאת גם אם ניתן לקבל את טענתו בדבר נזק קונקרטי שייגרם לו באם יורשע. לגבי המשיבה 1 יש להחיל את הכלל לפיו הימנעות תאגיד מהרשעה תהא במקרים חריגים במיוחד.

14. בית המשפט קמא שגה אף כשקבע כי סוג העבירה מאפשר ויתור על הרשעה. יש להתייחס בחומרה לפגיעה סביבתית, הנעשית במודע ומטעמי נוחות על מנת להקל על ביצוע העבודה. יתרה מכך, פגיעה בסביבה חופית בתוך גן לאומי נמצאת ברף העליון של מדרג החומרה בעבירות הנדונות. מעשיהם של המשיבים שינו את המבנה הטופוגרפי האופייני לגן הלאומי אכזיב, פגעו בצורה ניכרת בצמחייה וגרמו

לפגיעה שעלולה להוביל לשינוי בהרכב בעלי החיים במקום. בנסיבות אלו, אין הצדקה להימנעות מהרשעה.

15. בית המשפט קמא נתן משקל רב לכך שהמשיבים תיקנו את אזור המפגע באופן משביע רצון וקיבלו אחריות גם על מפגע קודם שבוצע על ידי אחרים. אולם, עניין זה אינו יכול להוות שיקול מרכזי בסוגיית ההרשעה. מחומר הראיות עולה כי העבודות שבוצעו לא הביאו לתיקון הנזק הסביבתי, אלא היוו אך ורק הכנת תשתית בלבד לניסיונות שיקום השטח. כמו כן, לא ניתן ללמוד כי המשיבים פינו פסולת קודמת שהייתה במקום, ומהחומר הראייתי אף עולה כי חרף דרישות המפקח לפנות את ערימות הגזם שנוצרו על ידי המשיבים, אלו מעולם לא פונו. לאור האמור, סבורה המערערת כי בית משפט קמא חילק למשיבים שבחים מוגזמים.

16. מתחם הענישה שנקבע אינו הולם את הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות העניין. הקנס הקבוע בחוק שמירת הסביבה החופית לעבירות שביצעה המשיבה 1 עומד על 902,000 ₪. המתחם שקבע בית המשפט קמא רחוק באופן משמעותי מקנסות המוטלים על תאגידים בגין עבירות על חוקים סביבתיים. כמו כן, בית משפט קמא לא ערך את האבחנה המתבקשת בין המשיבים.

17. שעה שהפגיעה בסביבה נגרמה על ידי חברה עסקית במסגרת הפעלתו של פרויקט עסקי, והדעת נותנת שהיה בכך כדי לחסוך בעלויות, יש לראות במעשים כעבירה כלכלית. הפסיקה עמדה על כך שעל מנת להשיג הרתעה בעבירות כלכליות יש להטיל קנסות משמעותיים. אולם, גם אם נניח כי אין המדובר בעבירה בעלת אופי כלכלי מובהק, עדין נחוצה הרתעה ממשית כדי למנוע את הישנות הדברים. מובן כי קנס בסך 10,000 ₪ נבלע בתוך מחזור עסקיה של משיבה 1 ללא שום הרתעה ממשית.

18. לאור כל האמור, נטען על ידי המערערת כי יש להורות על הרשעת המשיבים, להטיל על המשיבה 1 קנס בסך 80,000 ₪ ועל המשיבים 2 ו-3 קנס בסך 20,000 ₪ לכל אחד מהם.

תגובת המשיבים:

19. בהתאם לחוק עסקאות גופים ציבוריים, תשל"ו-1976 נדרשת המשיבה 1 להצהיר על כל עבירה בה הורשעה, לרבות עבירה שאין עמה קלון אך היא קשורה לתחום עיסוקה, ולפיכך הדבר יפגע ביכולתה לזכות במכרזים, ויגרום לפגיעה בפרנסתם של 15 מעובדיה השכירים, וכן בעשרות קבלני משנה עמם היא מתקשרת בהסכמים. אין אף מחלוקת כי ההרשעה תפגע במשיבים 2 ו-3 ולמרות שמתסקיר שירות המבחן עולה כי משיב 2 קיבל אחריות חלקית בלבד, הרי שמדובר באי הבנת דבריו של המשיב 2 כאשר בית המשפט התרשם מחרטתו הכנה בפניו.

20. מהמסמכים שהוגשו לבית המשפט עולה כי בשטח היו מצויות שאריות חומרי בניה, ערימות אדמה שאינה מקומית ואשפה שקבורה בשטח מלפני שנים. בסיור שנערך במקום לאחר שהמשיבים פעלו לתיקון המפגעים נמצא כי מצב שטח העבודה הינו תקין והוחזר לקדמותו לשביעות רצון רשות הטבע והגנים. יתר על כן, ממונה תשתיות מחוז הצפון, מנחם אסף, אף המליץ להסתפק באזהרת המשיבים.

21. יש לתת את הדעת לשיהוי הרב בהגשת כתב האישום ומאז הגשתו עד למתן גזר הדין.

22. בית המשפט קמא בחן את כלל הנסיבות האישיות של המשיבים ואת המלצות שירות המבחן ומדיניות הפסיקה, ומצא כי הימנעות מהרשעתם והטלת פיצוי ועבודות של"צ - אינו מהווה סטייה ממתחם הענישה.

על כן, טענו המשיבים כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא.

דין והכרעה:

23. על חומרתן של עבירות איכות הסביבה הפוגעות פוגעות בניהול חיים תקינים, נקיים ובריאים של תושבי האזור ושל תושבי המדינה - אין צורך להכביר מילים.

פגיעה זו אך מתעצמת כאשר מדובר בפגיעה בשמורות טבע, בכלל, ובסביבה החופית, בפרט. הנזק הנגרם לציבור בשל כך הוא רב; יש בו כדי להשפיע באופן משמעותי על איכות חייהם של האזרחים, כמו גם על ערכי טבע רבים וחשובים.

ההגנה על איכות הסביבה הוכרה על-ידי בתי המשפט כשיקול רב ערך בהקשרים שונים. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון ברע"פ 6990/10 **דדון חזי וציון 1992 בע"מ נ' מדינת ישראל** (24.11.10):

"האדם הוא חלק מסביבתו. הוא מקיים עם סביבתו יחסי גומלין. הוא משפיע על סביבתו והוא מושפע ממנה. הקרקע, המים, האוויר, הם היסודות לקיום האנושי. במסגרתם "מנהלים הפרט והחברה את כל מעגל חייהם" (השופט אור בבג"ץ 244/00 עמותת שיח חדש למען השיח הדמוקרטי נ' שר התשתיות הלאומיות, פ"ד נו(5) 49, 62). הם הבסיס לקיום הפיזי. הם הבסיס לקיום הרוחני. איכות החיים נקבעת על פי איכות הסביבה. אם לא נשמור על הסביבה, הסביבה לא תשמור עלינו. מכאן החשיבות הרבה - לכל פרט ופרט ולחברה ככלל - בשמירה על איכותה של הסביבה בה מתנהלים חיינו"

(ראו גם: רע"פ 362/13 **גמיל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.8.2013)).

24. אכן, המשיבים פעלו על מנת לתקן את הנזק שגרמו, והשקיעו בכך מאמצים ומשאבים, אך לא רק שמחומר הראיות לא ניתן ללמוד בבירור כי המצב חזר לקדמותו, אלא שגם אם אמנם כן - פוטנציאל הנזק הוא כה רב, שדי בו על מנת להצביע על חומרת העבירות.

לכך יש להוסיף את גורם ההרתעה שהוא גורם בעל משקל רב בעבירות מסוג זה, במיוחד בשל הקלות הבלתי נסבלת שניתן לבצען, והתועלת הכלכלית הכרוכה בהן. מן הראוי שיהא הדבר ברור לכל מי שמזלזל בערכי הטבע, ובשל בצע כסף אינו נרתע לפגוע בסביבה, כי יהא עליו לשאת עונש חמור, ובמיוחד - יהא עליו לשאת בסנקציה כספית משמעותית שיהא בה כדי להפוך את העבירה לבלתי משתלמת. ראו: רע"פ 1851/15 **י.א. גזיאל בע"מ נ' מדינת ישראל** (19.5.2016).

25. מצאתי לנכון לציין זאת במיוחד לאור סכומי הפיצוי הנמוכים שנפסקו על ידי בית משפט קמא, שאין בהם לדעתנו כדי לבטא באופן ראוי את הסלידה שעל החברה לגלות כלפי הפוגעים באיכות הסביבה. סכום פיצוי זה מעביר מסר כי מעשה העבירה אכן משתלם. סכום זה אף אינו עולה בקנה אחד עם מתחמי הענישה הנוהגים ביחס לסנקציות כספיות בעבירות איכות הסביבה.

ואמנם, בפסיקת בתי המשפט ניתן למצוא מנעד רחב של סכומי קנסות בגין עבירות הנוגעות לאיכות הסביבה, אך גם במקרים בהם הוטלו קנסות בסכומים נמוכים יחסית, אלה לא הגיעו לסכום הפיצוי שנפסק למשיבים שלפנינו, כאשר לרוב הסכומים שנפסקו היו גבוהים יותר באופן משמעותי (ראו: ע"פ (חי') 2550/07 **שעת השון נ' מ"י המשרד לאיכות הסביבה** (20,000₪); ת"פ (כ"ס) 8761-12-12 **מ"י נ' ש.כ.ן. הובלות ומסחר**

(25,000₪); ת"פ (ראשל"צ) 5240-11-13 מ"י נ' י.א. גזיאל (30,000₪); רע"פ 1223/07 סח עלי מורשד נ' מ"י (80,000₪); ע"פ (מרכז) 21967-03-11 שמידוב נ' מ"י (160,000₪); ת"פ (שלום ת"א) 8724/00 מ"י נ' יונקס (180,000₪); ת"פ (רמלה) 1013/07 המשרד לאיכות הסביבה נ' מ. א. מודיעין (200,000₪).

וכן ראו: ע"פ (מרכז) 12288-04-15 כל בו חצי חנינם בע"מ נ' מדינת ישראל/המשרד לאיכות הסביבה (10.11.2015) שנסיבותיו דומות לנסיבות המקרה שלפנינו, ובו הובאו הדוגמאות דלעיל, ובו נקבעו סכומי קנסות של 230,000 ₪ ו-130,000 ₪, ואשר הקביעות בו אושרו על ידי בית המשפט העליון ביום 27.1.2016 ברע"פ (8971/15).

26. אף ספק בעיני אם נסיבות העבירה מצדיקות הימנעות מהרשעת המשיבים. הדבר נכון במיוחד ככל שמדובר במשיבה 1, שכן אם הכלל הרגיל הוא שהעדר הרשעה הוא בבחינת חריג שבחריגים, הרי שבבחינת קל וחומר הוא שהימנעות מהרשעת תאגיד צריכה להישמר למקרים נדירים.

ערה אני לאמור בתסקירי שירות המבחן, כמו גם להודאתם של המשיבים ולפעולותיהם לתיקון הנזק, ובכלל זאת פינוי פסולת שהגיעה למקום בשל פעולתם המזיקה של אחרים עוד טרם זמנם.

עם זאת, וכאמור, נראה כי בית משפט קמא ייחס משקל יתר לנסיבותיהם האישיות של המשיבים, ולא הביא בחשבון באופן מספק את הנזק לסביבה ובעיקר - את הצורך בהרתעת עוברי חוק כדוגמת המשיבים.

27. אם לא מצאתי לנכון להתערב בסוגיית אי הרשעתם של המשיבים, הרי זאת משני טעמים: הראשון, משום התמשכות ההליכים בעניינם של המשיבים אשר מצאתי לנכון, בנסיבות המקרה שבפנינו, לראות בה משום נסיבה מקלה; והשני, על שום הכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין מקום בו החליטה להחמיר בעונשם של נאשמים, ומשום שנראה כי הביטוי הראוי לחומרת העבירה בנסיבות דנן, הוא על דרך הפגיעה בכיסם של המשיבים.

אינני יכולה להתעלם מן העובדה כי במקרה דנן חלפו לא פחות משנתיים ותשעה חודשים מאז בוצעו העבירות נשוא כתב האישום - בחודש ספטמבר 2011 ועד להגשת כתב האישום - ביוני 2014. פסק הדין ניתן ביום 19.9.2016 - כחלוף חמש שנים מאז ביצוע העבירות. הרתעה - על מנת שתהא משמעותית ואפקטיבית - מצריכה העמדה לדין באופן מהיר ובסמוך לביצוע העבירות. את הכללים שמבקשת המערערת ליישם - בדמות התייחסות בחומרה לעבירות של פגיעה סביבתית, ראוי כי ייושמו אף על ידה בדרך של פעולה נחושה ומהירה בהגשת כתבי אישום.

28. לאור כל האמור, עמדתי היא כי יש לקבל את הערעור בכל המתייחס לסכומי הפיצוי שהושתו על המשיבים ואציע לחבריי כי ייקבע כדלקמן:

המשיבה מס' 1 תשלם פיצוי בסך של 70,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים על סך 14,000 ₪ כל אחד, וזאת החל מיום 15.12.16 ובכל 15 לחודש שלאחריו עד לפירעון מלוא סכום הפיצוי. הפיצוי יהיה לטובת הקרן לשמירה על הניקיון. המערערת תשלח למשיבה 1 שוברים מתאימים.

כל אחד מהמשיבים 2 ו-3 ישלם פיצוי בסך של 20,000 ₪. הפיצוי ישולם על ידי כל אחד מן המשיבים 2 ו-3 ב- 5 תשלומים שווים ורצופים על סך 4,000 ₪ כל אחד, וזאת החל מיום 15.12.16 ובכל 15 לחודש שלאחריו עד

לפירעון מלוא סכום הפיצוי. הפיצוי יהיה לטובת הקרן לשמירה על הניקיון. המערערת תשלח למשיבה 2 ו- 3 שוברים מתאימים.

יתר חלקי גזר הדין יוותרו על כנם.

מזכירות בית המשפט תשלח עותק פסק הדין לבאי כח הצדדים.

ניתן היום, כ"ח חשוון תשע"ז, 29 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.

א. וינשטיין, שופטת

י. ליפשיץ, שופט

**י. אלרון - נשיא
[אב"ד]**